

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p>Pentru publicațiuni oficioase, concursuri, edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	---	--

Praznicul nostru.

În zilele de 5, 6 și 7 Octomvrie 1935 se va desfășura în Caransebeș marele praznic al **recunoștinței**, ce o datorează ortodoxia bănățeană vieții și faptuirilor epocale ale ierarhului Ioan Popasu.

În cel al 70-lea an al restaurării vlădiciei noastre multi secolare, posteritatea conștientă îi desvălește monumentul, ridicat din truda F. O. R.-ului eparhial și din contribuția clerului și poporului bănățean.

Caransebeșul, vechea citadelă a conștiinței naționale, lovit tot mai insistent în ființa sa, îmbracă cu acest istoric prilej cele mai de preț podoabe ale sale și cu candelile aprinse ale oțelitelui său suflet românesc și creștinesc, primește pe distinșii intelectuali ai mitropoliei Ardealului și Banatului, înmănunchiați în **Frăția Ortodoxă Română**, ce dăruiește atâta prestigiu și vigoare de afirmare nebiruitei noastre ortodoxii.

El îmbrățișează cu aleasă căldură frățească întregul cler, ieșit an de an din

Teologia lui Popasu și trimis de cei patru ierarhi înainte mergători pe toate meleagurile ardelene și bănățene să propovăduiască nu numai dreapta credință, ci și izbăvirea ce trebuia să vină.

El strânge la pieptul său pe neoste-niții luminători ai satelor din Banat, pe cari Pedagogia lui Popasu i-a dat neamului și bisericii în vremuri de plumb.

Dar praznicul nostru întrunește la Caransebeș și pe toți fruntașii nației întregite, pe ierarhii de dincoaci și de dincolo de munți, pe dregătorii țării în frunte cu ministrul cultelor și cu cel al culturii naționale.

Banatul întreg, concentrat la Caransebeș, îi va primi cu bucurie, dar și cu vrednicie !

Veniți deci cu toții și proșterneți în calea lor marele voștru suflet bănățean !

Veniți cu toții, să vă închinați măcar și numai pentru o clipă amintirii episcopului restaurator Ioan Popasu, cel mai de seamă animator al ortodoxiei bănățene.

Dr C. Corneanu

Solidaritate și hotărâre.

Este adevărat, că privind prin prisma ultimelor evenimente, din multe părți ne vin bune îndemnuri de bine și asigurări că pe calea pe care Biserica cheamă lumea la realitate, este o cale bună și aducătoare de bune nădejdi.

Ar trebui ca aprecierile acestea să ne înflorescă în suflet mai multă bucurie și să ne spulbere întrucâtva unele griji.

Dar lucrurile stau cu totul altfel. Priveliștea ce ni-se desfășoară din însăși realitatea lucrurilor e deadreptul desgustătoare.

Că adevărat a face paradă numai de vorbe bune la adresa Bisericii și a preoțimei în anumite ocazii, e pur fariseism deghizat. Căci inima... o, inima!... e departe de dragostea ce pretind că ne-o poartă aceștia.

Alții cel puțin sunt sinceri dela început. Ne sunt deadreptul dușmani. În întruniri de tot felul, în instituții, în presă, în față, ne râd, ne batjocoresc cât pot și cum pot.

În vreme ce unii spun că Biserica e crescătorea neamului românesc cucernic și milos, scut și stâlp de rezim în vremuri de osândă, alții se întrec s'o ocolească, ba mai mult, s'o desființeze, înlocuind-o cu... loje masonice!

E frumos, e înălțător chiar, când auzi din gura oamenilor școlii rostiri măgulitoare că „din tinda acestei Biserici peste negura veacurilor a țâșnit lumina de întremare a Neamului și harul de sfințenie al strămoșilor“.

E neîndoelnic că așa este, dar tot aceștia uită atunci când trebuie de acest strop de lumină.

Că-i sfântă Biserica și fără de pată, nu trebuie să ne-o spună nimeni. Ne-o spun îndeajuns veacurile de lumină ale trecutului de care cu cât ne depărtăm, cu atât mai neînțeleș rămâne.

Că-i plină de milă și plină de duhul dragostei și jertfirei ca o mamă, ne-o spun în destul lacrimile svântate de svâcniturile ei.

Se știu lucrurile acestea, dar nimic nu împiedică pe „sus pușii“ noștri să dea cu piciorul „mamei“, să-i bată cue în coaste, să-i vânture pe dinaintea buzelor buretele îmbibat cu fiere... dulce... sub formă de *salar*... zice-se, ca apoi răstignită pe propria sa cruce, să-și dec duhul.

Nu trebuie să căutăm în cărți spre a vedea că Biserica ortodoxă e tolerantă și îngăduitoare pentru orice nelegiuire ce cășună prin capul unuia sau altuia. Să răsfoim orice gazetă. Vom vedea acolo cum înnoitorii după „*ritmul vremii*“ îi sapă boltă și scaldătoare pentru derbedeii mahalalelor și furii tezaurului public, chiar în

coasta ei. Biserica ortodoxă și-a împărțit chiar Dumineca, ziua împărțirii harului, a sfințeniei și a creștineștei odihne. Și n'a fost și nu este de ajuns.

„*Ne trebuie Dumineca toată*“ zic directorii școlilor normale din țară adunați la București zilele trecute. Da, ne trebuie Dumineca toată să miște școlarii în aer, să sară, să alerge, să joace...

Vezi dragă Doamne, parecă țara ar avea trebuință numai de tauri de circuri spaniole și nu și de oameni de virtute. În școli mari și mici, unde nu mai străjuește icoana Mântuitorului tinerii cari pleacă de acasă cu semnul crucii și în suflet cu dragostea de lege altoită de părinți, învață tocmai din cauza prea marelui eșiri în „aer“, să împuște, să ucidă, să fure, ca mai târziu ajunși cu mâna în banul țării să-ți servească acte de justificat hoții.

Pe stradă desfrâu, în casă înșelare. Sânul de mamă profanat, pe care de curând în profida Bisericii, l-au întinat cu pete de sânge prin legiferarea avortului. Suflete îndobitocite, adevărate poeme de mizerie morală, iată ce-i sus.

Jos, în lumea satelor pare a fi ceva mai bine câte odată. Bietul țăran, bun, muncitor și credincios din fire, parcă înnebunește adesea din cauze multe, dar mai ales când necinstea și minciuna fără scrupule a celor de sus, scoboară în mijlocul său. Lenea, hoția, nesocotirea dreptății, a omeniei, crima, cam de aci pornesc.

In concluzie: francmasoneria scoate sfidător capul și ne sapă la temelie, o parte din societate înrăită și fățiș dușmană nouă, altă parte plină de meschinării și falsitate, un tineret care duce apa la moara diavolului, iată cam cum stau lucrurile.

În fața unor astfel de stări și mai ales când ești amenințat să rămâi și fără pâine și haină în spate, ce atitudine sau ce facem noi?

Suntem în preajmă de noi evenimente. Pe lângă că avem cu destule racile de luptat, ni-se pregătesc și zile triste. Suntem la capătul unor căi pe cari cu multe lacrimi le vom uda.

Munca noastră nu prea are înțelegere și străduințele noastre nu sunt prețuite.

Trebue să ne apărăm, trebue să ne afirmăm pentru binele nostru și slăva Bisericii.

Ne trebuie însă *solidaritate și hotărâre*. Le vom avea, vom birui în truda, în nizuințele și în revendicările noastre drepte și firești.

Altfel vom capitula spre decepția acelor cari văd în noi barca de salvare.

Pr. **Dimitrie Anuțoiu**.

„O nouă lovitură...“

de: Pr. Iacob Crețiu.

Articolul de fond din numărul trecut al organului nostru eparhial, ieșit din sufletul și peana d-lui consilier referent Nicolae Cornean, începe cu cuvintele: „O nouă lovitură dată Bisericii“.

Cetind acest articol, desprinzi din el durerea, amărăciunea legitimă a unui suflet pus în slujba Bisericii lui Hristos, grija pentru viitorul acestei Biserici, ale cărui perspective se întrezăresc atât de sumbre.

„După salarizarea de pomină a preoșilor cu leruri ce aduc mai mult a pomană, înregistrăm azi o măsură mai dureroasă, ea atingând de-a dreptul Biserica“, scrie d-l cons. Cornean. Și, în continuare, este vorba de noul program de învățământ în școalele secundare, în care studiul religiunii este atât de revoltător pălmuit, prin eliminarea aproape definitivă din aceste școale.

...Fără să vrem, gândul ni se îndreaptă la vorba lui Cicero: „O tempora, o mores“.

Vor fi cuvinte dure cele utilizate de modestul semnător al acestor rânduri, totuș credem că spun prea puțin, din oeeace ar vrea să spună, întocmai ca și cuvântul „lovitură“, folosit de d-l consilier Cornean, tot pentru a nu ieși din nota cuvincioșiei cerută celor cari stau în slujba lui Hristos, tocmai de aceea, cari ne lovesc într'un mod atât de neomenesc, atât pe noi, cât și instituția căreia îi servim și care și pentru ei, ar trebui să fie tot atât de sfântă ca și pentru noi, căci mulți din ei se numesc și trec în viață de creștini.

D-l consilier Cornean, tot în articolul mai sus citat, în dorința de a ajuta, cu tot ce poate Biserica și slujitorii săi; după ce ține să precizeze că mai este „de dorit“ — pe lângă sesizarea d-lui ministru al Instrucțiunii de către Prea Sfințiii episcopi cărora numai mulțumitori le putem fi — „să fie solicitată și trecerea d-lui ministru al Cultelor, de cumva nu s'a sesizat însuși de atentatul pregătit instituției pe care D-Sa trebuie să o aperse în Stat, prin noul program de învățământ în școalele secundare“; — s'a gândit, că „mai trebuie invitat cineva“ să intervină. Și acest cineva este „Frăția Ortodoxă Română“ care încurând își va ține congresul său anual tocmai în Caransebeșul nostru și care „numărând atâtea personalități culturale și politice, trebuie să-și justifice sensul existenței sale din toate punctele de vedere. Iar atâtea personalități sunt garanție suficientă pentru aceasta. Acest congres pe lângă problema salarizării preoșilor va trebui să

ridice cuvânt și pentru scoalarea învățământului religios din școalele secundare — astăzi pe jumătate, mâne de tot“, căci „între punctele înscrise în programul său îndată la început, „F. O. R.“-ul își propune să afirme și să aperse în orice împrejurări credința ortodoxă, prestigiul și drepturile ei în viața de Stat“.

„Noi sperăm și așteptăm ca semnalul de protest să fie dat fără nici o sfială de F. O. R., care fiind „prețios auxiliar al Bisericii noastre dreptmăritoare, nădăduim să o ajute ca planurile ei binecuvântate să fie duse la capăt“, mai scrie d-l consilier Cornean.

Și noi, slujitorii sîntelor altare, mulți, dar umili, legăm atâtea speranțe de congresul „For“-ului din anul acesta. Dar, la caz că nu se va ridica glasul nici unui membru al F. O. R.-ului din altă parte, rugăm călduros pe conducătorii „F. O. R.“-ului din eparhia noastră, să ne ia ei apărarea, să revendice — în numele nostru — drepturile la viață, atât de mult nescotite azi, să strige în numele nostru și al Bisericii ca să se audă până la București, căci nu mai putem mult suporta situația de pomanagii într'un stat, pentru clădirea căruia preoțimea a adus atâtea jertfe.

Apărați-ne, revendicați-ne drepturile, căci noi deși suntem mulți, suntem slabi. Pe noi nu ne ia nimeni în seama, căci suntem considerați de mulți din conducătorii acestui stat, drept balast inutil, de care trebuie să se scape Statul, de care noi am legat atâtea speranțe de mai bine, atâtea idealuri.

Apărați-ne! Acesta este strigătul nostru, rugăciunea noastră în preajma congresului F. O. R.-ului. Apărați-ne, căci nu mai putem să o ducem mult, și de vom obosi noi, de vom cădea sdrobiți, învinși în mijlocul drumului, sub povara atâtor suferințe, atâtor privațiuni, fără noi ce va putea face Biserica lui Hristos? Cu slujitori cari sunt învinși ai vieții, nu va putea face nimic.

Apărați-ne! Ajutați-ne. Vă vom rămâne adânc recunoscători. Vă va rămâne recunoscătoare sfânta Biserică, în slujba căreia V'ați pus ca și noi.

Cel ce-și închide urechia la strigătul săracului, va striga el însuși și nu va fi auzit.

Solomon XXI, 13.

Omul e făcut ca să muncească, precum e născută pasărea ca să zboare.

Iov V, 7.

Vai de omul singur!

Eclesiastul IV, 10.

Săptămâna.

„Nu se cădea să ai milă de tovarășul tău, cum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul, l-a dat chinuitorilor până când va plăti datoria sa.

Așa și părintele meu cel ceresc va face vouă, de nu veți erta din inimă fiecare fratelui său greșelele sale”.

Matei cap. 18, vers 33—35.

În duminica săptămânei a unsprezecea s'a cetit la sf. liturgie în sf. biserici evangelia dela Matei cap. 18, vers 23—35.

Un „creditor“ oarecare își cheamă „debitorii“ la „scadență“. Cere socoteala celui ce era dator cu 10.000 de talanți. Neputându-și plăti datoria se roagă din inimă, să-l păsuiască. Creditorul ascultându-i rugăciunea îl iartă de toată datoria. Mulțumit, debitorul iese în stradă și întâlnește un tovarăș al său ce-i datorează 100 de dinari. Cum scadența debitului și creditului coincidea, a cerut socoteala celor 100 de dinari. Tovarășul, fratele său, neputându-i plăti datoria, a cerut la rândul său păsuire. În loc însă ca această rugămintă să fie răsplătită, pentru iertarea celor 10.000 de talanți, creditorul a folosit mijloacele timpului pentru încasare.

Îmi amintesc că la cursurile de Exegeză ni se spunea că un talant valora în „valuta“ timpului cam 5000 lei, iar un dinar, un leu. Așadar celui ce i s'a iertat toată datoria de cincizeci de milioane lei, acela n'a iertat — în acelaș timp — altuia o datorie de una sută lei.

Interpretarea clasică a sfintei evanghelii dela Matei pentru duminica unsprezecea ar fi: pretenția omului de a fi iertat de multele sale păcate, fără a fi în stare să ierte puținul ce a păcătuit semenul său.

Dar, sfânta evanghelie mai completează minunat vorbele Mântuitorului: „nu vezi bârna din ochiul tău, ci paiul din ochiul altuia“. Dumnezeuștile vorbe sunt atât de absolute, încât le întâlnești zi de zi, ceas de ceas. Se măsoară cu nemiluita greșala unui semen. Mai mult, pretinsa greșală. O șoaptă sau un gând necontrolat, fără să se măsoare propria decadență, îl exploatează la infinit. Omul în baza regulilor practicate de societate, este gata în tot momentul să apară în postura de procuror al ei, debitând într'o formă simetric așezată pe fantezia sa, cele mai uluitoare neadevăruri, desemnând cele mai fantastice acuze. Aceasta-i isprava cotidiană a omului, a celui ce propriile isprăvi zidite pe regulile societății și pe fantezia bogată le aruncă fără cruțare în seama fratelui său. Păcatele lui pretinde să fie iertate, măcar că fac cât 10.000 de galbeni, iar a semenului

ce or face doar 100 de dinari nu se pot trece cu vederea. Doar justiția socială cere un vinovat, că numai astfel „etica publică“ își poate urma cursul.

*

La ordinea zilei este atitudinea Bisericii față de cazul dela Maglavit. Am văzut ziare mari din Capitală, ce aduc cele mai fantastice acuzațiuni clerului pentru „indiferentismul“ arătat față de ce se petrece pe malul Dunării. Dar am văzut, că sectarii acuză Biserica ortodoxă, că a inventat acest caz și prin publicațiunile lor — tolerate de Stat — aduc cele mai perfide injurii clerului. Iar mai nou, o revistă lunară ce și-a câștigat o bună reputație pentru telul cum judecă problemele de stat național, are un articol cu titlul „Biserica așa cum nu ne trebuie“. Aci se scrie: „Minunea dela Maglavit, în cadrul simplu, a impresionat adânc mulțimile românești, vinovate dela o vreme de prea multă abatere dela drumurile sfinte și înțelepte ale unei conviețuiri frățești“ iar mai departe: „În fața acestei mișcări sufletești colective... în fața unei minuni cu care Dumnezeu se îndură să ne lumineze drumurile — indiferența „Bisericii“ ne-a părut mai mult decât o surpriză: o sfidare“. „Pasivismul acesta molcom și fără griji ne îngrozește pentru destinele noastre de *români* și *creștini*“.

Iată așadar că societatea, „etica publică“ fiind sguduită, surprinsă de un fenomen ce l-ar fi putut simți cel puțin în dumineci, ascultând sfintele evanghelii, caută un ispășitor, un acuzat, ca să poată să treacă mai departe pe cursul ce și l-a croit în mod conștient.

Pe deoparte bunii cetățeni străbătuți de fiorul destinelor românești ortodoxe, pe de altă parte sectarii ce mărturisesc tăiș că n'au nimic comun cu destinele românești ortodoxe, ridică peatra contra clerului pentru „indiferentismul“ ce-l „manifestează“ față de mișcarea sufletească colectivă.

Un foc de acuze și batjocuri mai concentric contra clerului și a Bisericii, la noi în țară nu s'a mai văzut. Singura mângăere că vine dela oameni ce nu cunosc nici măcar noțiunea de „Biserică“, e prea puțin. Să ignorezi pur și simplu acest fapt ce se numește munca francmasoneriei însemnează să-l încurajezi.

Prefăcătoră „fiorului grijei despre destinele românești ortodoxe“ este aiudoma marelui debitor și unicului creditor din sfânta evanghelie dela Matei. Proprietarul revistei în care se scrie „Biserica așa cum nu ne trebuie“ cu greutatea de înalt demnitar în Stat pentru cca 50 voturi a dat un ordin abuziv ce a compromis pentru

multă vreme înfăptuirea idealului național ortodox, într-o comună dela granița Țării Locuită de 99% români de origine și grai, încă și astăzi dominați de biserica sârbă. Un modest preot ortodox român îl avertizase de consecințele grave ale gestului. Se vede că mai important era un mic număr de voturi. Grijă pentru destinele noastre de români și creștini o rezervase pentru „zile mari”. Se mai spune că: „Biserica de astăzi nu însemnează nimic mai mult decât *administrație*, și chiar mai puțin și mai rău: „*sinecure*”.

O fi făcând „Biserica” administrație, pentru că e cerută tocmai de cei ce ocupă înalte demnități în Stat; iar sinecurea este expresiunea unei desăvârșite ignoranțe a felului cum Biserica și clerul ei se luptă și se zbate cu necazuri și greutăți nebănuite măcar de creștinii români de zile mari.

Activitatea celor ce *nu le trebuie Biserica așa cum o cunosc*, e datorită de 10.000 de galbeni, iar mult puținele eclipse ce se observă în viața clerului sunt cei 100 de dinari.

Am ajuns la o însemnată răscruce. Clerul este obligat să mediteze și să-și croiască drumul spre demnitate, condus tocmai de grija pentru destinele românești ortodoxe.

Pr. Traian Constantin.

Vizitațiunea canonică

dela 8 Septembrie 1935 în Racovița, Căpăt
și 9 Septembrie în Jena.

S'a mișcat lunca Logojului. Dela orașul de origine, neaș, neîntrecut și atât de bănațean, cum este Logojul cu istoria lui de glorie a credinței și a ființei românești, și până la estremațea, care închide această luncă bogată, frumoașă, curat românească, până la Sirbova încununată de pădurea stejarilor, toată suflarea ortodoxă s'a pregătit pentru ziua de Santa Maria Mică. În această zi de 8 Septembrie, serbătoreala Nașterii Născătoare de Dumnezeu, este ruga în fruntea comună Racovița. Vestită totdeauna, anul acesta i-se mărește însemnătatea prin faptul, că se sfințește biserica de cătră Prea Sfinția Sa episcopul eparhial Dr. Vasile Lazarescu. Pe drumurile întinse s'a înșirat un exod spre unica țintă: Racovița. La marginea hotarului dinspre Hitiaș, s'a înălțat primul semn de bucurie, împodobit cu verdeață și cu salutul „Bine ați venit”. Prea Sfinția Sa sosește însoțit de Dl. secretar eparh. Dimitrie Sgăvârdia și diaconul episcopesc Teodor Roșca. Primăria comunală, în frunte cu Dl. primar

Pavel Feru, bineventează sosirea pe teritoriul comunei. În fața sfintei noastre biserici așteaptă lume multă, peste care în valuri puternice clopotele mari glăsuesc și ele de înaltă serbătoare. Parohul locului, preotul Remus Cloambeș, face raportul cuvenit de comuna încredințată păstoririi sale, arătând viața zbuciumată trăită până azi de fiii săi sufletești cu instituțiile bisericești și culturale ale ortodoxiei mântuitoare.

Stralucitor de albă ca și conștiința neprihănită, serioasă ca și bărbăția împăcată, senină ca o mamă ocrotitoare, de peste șase decenii a așteptat biserica mare pe Arhiepiscopul binecuvântător. Lin și dulce pătrunzător cerșește glasul Arhiepiscopului Sfinților Mucenici, cari bine s'au nevoit și s'au încununat, ca să se roage Ei Domnului, să se miluiască sufletele celor ce acum se așează la adăpostul sfințelor lor moaște. Zidurile floase și pline de evlavie stau și primesc sfințenia deplină. Se ridică porțile și deplinătatea Darului întră spre a se sălășui pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor. S'a sevârșit învoirea și a sosit vremea pentru a face slujba Domnului.

Din vremuri necunoscute nouă a rămas în Racovița o bisericuță mică, scundă și ajunsă foarte slabă. Conscripția din anul 1850 ne spune, ca a fost sfințită de fericitul episcop Vichentie Ioanoviciu, cel care a purtat cărja arhipăstorice în dieceza Lipovei între anii 1716—1726. După mijlocul veacului al XIX, credincioșii, totdeauna mulți la număr la toate serviciile, au crezut de bine să croiască ziduri mai încăpătoare, pe temelie nestricată a credinței strămoșești. Ca și în alte părți și în inima racovicenilor s'a zămislit dorul să aibă o biserică măreață, asemănătoare celei din Timișoara-Fabrică. Pe la 1860 se încep lucrările. Pentru adunarea banilor necesari se însemănțează o parte din hotar, cu gândul ca venitul să se pună la cheltueli. S'a părut prea îndepărtată forma aceasta, de aceea s'au pus 20 de credincioși și au luat un împrumut pe averea lor, numai ca zidirea să se grăbească. Zidurile creșteau, și până la o vreme a mers totul bine. Spiritul cel rău însă a pândit și și-a aruncat mreaja și aici. Greutăților, cari în mod firesc s'au ivit, s'a mălăturat și anul 1863 cu foamea rămasă de pomână. Din Logojul spart în credință umblau prin toate părțile Banatului emisari pentru a câștiga aderenți unației. Într-o bună zi s'au oprit în Racovița. Conștiințe slabe, nevoi, hrană și alte momeli se întovărășese și în trupul ortodoxismului se face frântura. Agenți, comisari, anchete, comisii, certe și uneltiri se adună ca din senin. Puterea stăpânirii de atunci favorizează acțiunea de unire. Ortodoxismul se apără și prin sforțări nemăsurate, biserica se zidește

și se pune sub acoperiș în toiul luptelor celor mai crâncene. Epitropul Ioan Todorescu ajunge chiar până la Carlovăț în anul 1863 în interesul credinței și a bisericii. Ocrotiți de stăpânire, uniții intră în biserică nouă și o dețin cinci ani de zile. Nedreptatea a fost prea strigătoare la cer și la 1869 este restituită ortodoxilor din vlagă cărora s'a ridicat. De atunci a rămas biserică mare cu îngrijorare.

Astăzi a venit o mângâiere. Sfântul Altar strălucește de lumină și Tronul episcopesc se umple de podoaba Mitrei arhieresti. Dela înălțimea aceasta se mărturisește credința într'una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. Ca dintr'o lumânare, mii de priviri se aprind la aceste cuvinte, se unesc într'o flacăra puternică, la lumina căreia cuvântul Arhipăstorului cercetează adâncul veacurilor până la originea divină a sfintei Biserici ortodoxe-române. Singură pornită din izvorul dumnezeștilor învățături, pe cari le-a păstrat neschimbate, ortodoxia, este azi numai ea una și adevărată. Glasul ei să-l ascultăm în toate, iubindu-o și apărându-o. Românismul nu are altă tărie, decât dreptmăritoria sa credință ortodoxă-strămoșească. Voind să trăim, trebuie să ne supunem tuturor orânduelilor ei așezate pentru fericirea și mântuirea noastră. Sa luăm din darul sfintelor Taine sfințindu-ne cu ele viața dela naștere și până la moarte. Glasul arhieresc arată indeosebi datoria ortodoxului de a se închina în sfânta Taină a cununiei și apoi a întemeia familia binecuvântată cu fi și fiice pentru întărirea Neamului. Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste se apropie peste una sută de inimi credincioase spre a se împărtăși cu sfânt Trupul și sfânt Sângele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Se cercetează oficiul parohial și se încheie actul înaltei vizitațiuni.

*

Drumul Căpătului e împănăt cu zeci de călăreți în frunte cu mândrul nostru tricolor. La marginea satului consiliul comunal în frunte cu primarul bineventează descinderea Prea Sfinției Sale în această comună. Satul e mic, dar insufletit. Tinăr și bătrân au ieșit întru întâmpinarea celui ce vine întru numele Domnului. Preotul locului Nicolae Bojin, arată jertfa pe care credincioșii din Căpăt au adus-o pentru sfânta lor biserică. Sfânta biserică este în haină de mare serbătoare și frumos împodobită. În valuri lungi se poartă Mantia prin naia luminoasă, aducând tămâia cea cu bun miros jertfă de seara Făcătorului și Stăpânului tuturor.

„Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui...” Așa pornește râul de apă

vie a cuvântului arhieresc îndreptat spre iubiiții săi fi sufletești din Căpăt. Adâncă este rădăcina credinței noastre strămoșești pe acest pământ de Dumnezeu binecuvântat. Trunchiul suntem noi. Dar precum orice trunchiu după rodul său se laudă și se prețuește, astfel și noi membrii sfintei noastre Biserici dreptmăritoare, numai după faptele noastre avem cinstea lumii acesteia și răsplata Tatălui ceresc. Se apreciază jertfa pe care credincioșii din Căpăt au adus-o pentru sfânta biserică a lor. Trebuie însă să îndeplinească și poruncile ei cerând binecuvântarea sfintelor Taine și îngrijind creștinește familia cu podoaba de copii sănătoși și înțelepți.

Alături de biserică nouă, modestă și retrasă stă veghe din alte vremuri, sfânta biserică veche din Căpăt, încheiată din lemn, acum decretată monument istoric. Scundă, cu streșina trasă peste frunte, pare a se închina sfântului Dar al Arhieriei. Când toiagul arhipăstoresc atinge vatra sfințită de viețile a peste două veacuri pe cari le-a ocrotit această sfântă biserică, pare că răsună din adâncul pământului bineventura dela cei trecuți „Întru mulți ani Stăpâne”. Dverile înguste țipă și ele când se deschid, dorind să facă loc Stăpânului venit să-și plece fruntea în fața marelui trecut.

După acest pios pelerinaj, în casa parohială se cercetează matriculele, oficiul parohial, se face scontrarea cassei la epitropie, toate aflându-se în ordine.

Mulțimea credincioșilor nu s'a resfrat, așteaptă, căci vrea să se mai aplece odată înaintea Arhierelui. Un puternic strigăt pornește mașina spre reședința episcopescă.

În Racovița și în Căpăt până târziu glasuiău sufletele mângâiate: „Pre Stăpânul și Arhierelul nostru Vasile, Doamne păzește-L...”

* * *

Încă din anul trecut, cu ocaziunea vizitațiunei canonice pâr. D. Lupea a rugat pe P. S. Sa ca în anul viitor cu ocaziunea jubileului de 120 ani a bisericii din Jena, după ce îi va face reparațiile necesare, să i-o sfințească P. S. Sa. Fiind toate gata și ocaziunea cea mai bună fiind hramul bisericii (ruga), s'a aflat de bine a stabili ziua de 9 Septembrie a. c. Des de dimineață era o fierbere mare în comună, primirea oaspeților, călăreți, coriști, primar, notar așteaptă la capul satului sosirea P. S. Sale, care fix la ora 9 sosește în fața arcului de triumf. Primarul rostește în numele comunei cuvântul de binevenire. Automobilul P. S. Sale înconjurat de călăreți străbate încet până în fața sfintei biserici. Între bubuituri de treascuri, sunete de

clopote, urale de „Să trăiască“ și „Ura“, P. S. Sa coboară din automobil însoțit de d-l D. Sgăvêrdia secretar eparhial și diaconul episcopesc T. Roșca. Este întâmpinat de 9 preoți în ornate în frunte cu M. O. D. adm. prot. Dr A. Mihaescu. Păr. D. Lupca cu lacrimi de bucurie în ochi mulțumește P. S. Sale care neobosit cutreeră dieceza sa dela un capăt la altul spre a duce bucurii și a împărtăși binecuvântări arhieresti. O fetiță din soc. sf. Gheorghe îi predă un frumos buchet de flori.

În ovațiunile poporului P. S. Sa intră în biserică este îmbrăcat în sf. ornate arhieresti și luând sf. moaște, mir și apă sfințită se face încunjurarea sf. biserici. Se procedează la așezarea sf. moaște și sfințirea pe din lăuntru, după care urmează sf. Liturgie la care pontifică P. S. Sa înconjurat de: Dr A. Mihaescu adm. prot., preoții D. Lupea, I. Borlovan, M. Jigorea, R. Șandru, S. Secoșan, I. Bucovan, V. Soceneanțu, A. Groza și păr. diacon episcopesc T. Roșca.

Răspunsurile liturgice sunt date de corul plugarilor din Jena sub conducerea inv. C. Vieru, un bun conducător de cor.

La Priceasnă P. S. Sa urcă amvonul și în o cuvântare prea frumoasă, arată și esplică rostul rugii, actul sfințirii bisericii prin așezarea sf. moaște cât și despre bisericuța care trebuie să fie în sufletul fiecărui creștin ortodox. Laudă comuna Jena care pentru a doua oară s'a învrednicit a avea în mijlocul ei pe Arhiepiscopul său și dorește ca de aici să pulzeze o viață nouă un duh nou care să se răspândească peste toată dieceza sa.

La această serbare au mai luat parte d-nii: Dr Mircu preș. F. O. R. din Logoj, I. Radoslav șef inginer, S. Verca primpretor, Dr Gaschparovici medic, L. Andrei notar, Danciulescu sub notar, învățătorii S. Sârbu, P. Maroievici etc.

După masă P. S. Sa în uralele mulțimei părăsește comuna lăsând o amintire neștearsă în inimele tuturor,

Raportor

Nu este bine mai mare decât pacea, care e un dar ceresc, al căreia și numele este mai dulce decât orice.

Sf. Vasile Ep. 46, 1.

*

Păzește limba ta dela rău și buzele tale dela lîngușire.

Psalmi 33, 12.

*

Prietenul credincios este acoperământ lare, și cel ce l-a găsit pe al a aflat o comoară,

Sirach VI, 14.

ȘTIRI

Personale. Prea Sfințitul episcop diecezan a vizitat Dumineca trecută parohiile Stamora și Berini. În numărul viitor vom publica darea de seamă asupra acestei vizitațiuni.

Programul festivităților dela Caransebeș.

Sâmbătă în 5 Octomvrie 1935.

ORELE 13:43. Printră în gară a Prea Sfinților ierarhi, a membrilor Consiliului general al F. O. R.-ului, Asociației clerului Andrei Șaguna și Asociației învățătorilor din Banat.

ORELE 16. Inchinare la mormintele ierarhilor Ioan Popasu, Nicolae Popea și Filaret Musta.

ORELE 17. Ședința Consiliului general al F. O. R.-ului în sala Primăriei orașului.

ORELE 19. Slujba privighierii și mărturisirea membrilor cari se vor împărtăși a doua zi.

Duminecă în 6 Octomvrie 1935.

ORELE 8. Sf. Liturghie celebrată de Inalt Prea Sfințitul mitropolit Nicolae, înconjurat de Prea Sfinții episcopi și arhieriei prezenți. Chemarea Duhului sfânt.

ORELE 10. Procesiune religioasă dela Catedrală în piața Unirii. Sfințirea monumentului Ioan Popasu și cuvântările ocazionale.

ORELE 11:30. Inaugurarea internatului liceului Traian Doda.

ORELE 12. Deschiderea Congresului general al F. O. R.-ului, în sala cinematografului Luna.

ORELE 13:30. Masă frățească în restaurantul „Pomul verde“.

ORELE 16. Ședința festivă de deschidere a Asociației clerului „Andrei Șaguna“ și cea a Asociației învățătorilor din Banat în salele festive ale liceului Traian Doda și școlii normale Ioan Popasu.

ORELE 19. Slujba vecerniei. Concertul religios dat de „Corul catedral“ și „Societatea română de cântări“ din Caransebeș. Conferința ținută de dl profesor universitar Mihail Manoilescu cu subiectul: „Ortodoxia și ideea națională“.

Luni în 7 Octomvrie 1935.

ORELE 8. Sfințirea crucii dela mormântul arhierelui Filaret Musta.

ORELE 9. Inaugurarea și vizitarea Muzeului eparhial.

ORELE 10. Ședințele administrative ale F. O. R.-ului Asociației clerului și Asociației învățătorilor.

ORELE 14. Plecarea membrilor la Băile-Erculane.

Pentru încartiruire cererile clerului se vor adresa părintelui diacon TEODOR ROȘCA, cele ale corpului didactic dlui subvizor școlar PAVEL JUMANCA, iar

cele ale celorlalți participanți Primăriei orașului Caransebeș. Locurile la masa frățască le rezervă dl TEODOR DRAGOMIR secretarul gen. al primăriei. Iar toate celelalte informațiuni le dă dl consilier eparhial NICOLAE CORNEAN, secretarul F. O. R.-ului eparhial la biroul Consiliului eparhial.

În cursul festivităților va funcționa un serviciu de informațiuni și de plasare în gara Caransebeș pus sub conducerea dlor GEORGE NEAMȚIU, directorul școlii normale și Dr LIVIU GROZAVESCU secretar la primărie. Transportul dela gară în oraș și invers îl va deservi dl DUMITRU BOICA, șeful poliției.

Consiliul eparhial al F. O. R.-ului.

Impresii dela Maglavit. Vineri seara la ora 7 biserica noastră catedrală nu a putut cuprinde lumea imensă care a alergat să asculte conferința părintelui Petru Bancea despre arătările minunate dela Maglavit. Timp de aproape 2 ore păr. Bancea a descris impresionant puternicile viziuni ale lui Petrache Lupu, precum și minunile ce se petrec mereu față de cei tari în credință. Sf. Sa afirmă că a fost martor ocular la câteva vindecări miraculoase, iar în 14 Septembrie a. c., ziua sfintei cruci, a văzut împreună cu sutele de mii de credincioși semnul crucii care plutia în formă de nor, deasupra altarului campestru unde înainte cu 2 luni s'au arătat viziunile ciobanului Petrache Lupu. Mulțimea credincioșilor din toate stările sociale a plecat puternic impresionată dela această conferință.

† **Lucreția Radoi.** Zilele trecute a trecut la cele eterne, în floarea vieții sale, Lucreția — sora părintelui Martin Radoi din Obreja. Biata ei mamă a avut durerea ca în mai puțin de jumătate de an să petreacă la groapă două fete tinere.

Dumnezeu să-i dea tărie sufletească în durerea ei, iar pe răposata să o odihnească în pace!

Notă Oficială.

Nr. 5524 B. 1935.

Se aduce la cunoștința absolvenților de teologie, că examenul practic de calificare preoțească s'a fixat pentru ziua de Vineri 27 Septembrie a. c., când va începe la ora 10 a. m. la Academia teologică.

Doritorii de a se supune acestui examen își vor înainta cererile până la 25 Septembrie a. c., prezentând următoarele documente:

- Extrasul de botez.
- Certificat de școala secundară ce a terminat.
- Certificat și absolutoriu, de ascultarea și terminarea cursurilor de teologie.

d) Certificat de felul cum a folosit timpul dela absolvirea teologiei și până la prezentarea la examen.

e) Chitanță dela casieria consiliului eparhial, că a plătit taxa de examen.

Caransebeș la 18 Septembrie 1935.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Primăria orașului Caransebeș.

Nr. 4696 adm. 1935.

Publicațiune.

Primăria orașului Caransebeș prin prezenta publică concurs de licitație pentru procurarea a 57 vagoane lemne de foc pe anul curent pe seama Primăriei, Judecătoria mixte și Uzinei Electrice pe ziua de **10 Octombrie 1935 orele 12 a. m.**

Cei ce doresc să vândă aceasta cantitate de combustibil sunt rugați a-și înainta ofertele scrise și sigilate în conformitate cu art. 88—110 din legea contabilității publice, primăriei orașului până la data de mai sus împreună cu dovada despre depunerea vadiului de 10% din valoarea ofertei.

Se cer lemne de foc fag cl. I. uscate, sănatoase vagonul de 10.000 kg. 22 mc.

Lemnele se vor furniza în conformitate cu caietul de sarcini fixat de ministerul de Finanțe, oficiul central de licitații.

Prețul se va indica ab curtea primăriei, judecătoria și uzinei electrice.

Tazele de timbru și înregistrarea se supoartă de vânzător.

Caietul de sarcini se poate vedea zilnic la serviciul tehnic orașenesc.

Caransebeș la 9 Septembrie 1935.

Primar: Dr D. Novăcescu ss. p. Secret. gen.: Dr Grozăvescu ss.

Brâne preoțești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile de vânzare la **Librăria diecezană.**

La Librăria Diecezană

se află de vânzare

obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici.

